

Hogyan készült a szivárvány

Teremtés mese az Ojibwe (őslakos amerikai) nemzettől
-Újramondva S. E. Schlosser által-

Egy napon, amikor a föld még új volt, Nanabozho kinézett a széles vízesés melletti háza ablakán, és rájött, hogy a réten minden virág pontosan egyforma törtfehér színű. Milyen unalmas! Úgy döntött, hogy változtat ezen, ezért összeszedte a festékeit és az ecseteit, és kiment a rétre.

Nanabozho leült a magas fűbe, és maga mellé rendezte a piros és narancssárga, sárga és zöld, kék és lila festékes edényeit. Aztán elkezdte festeni a réti virágait sokféle színben. Az ibolyákat sötétkékre, a tigrisliliomot pedig narancssárgára festette barna pöttyökkel. Pirosra, rózsaszínre és lilára festette a rózsákat. Megfestette az árvácskákat minden lehetséges színkombinációban, ami eszébe jutott. Aztán minden egyes nárciszt élénksárgára festett. Nanabozho boldogan dúdolt magában, miközben a ragyogó fényben dolgozott, amit Nap testvér nyújtott neki.

Felette két kis kékmadár játszott egymással. Az első kis kékmadár az egyik irányba üldözte barátját a réten, aztán megfordultak, és a másik kékmadár a másik irányba kergette vissza. Csip-csirip, szólt az első kékmadár, amint átszánguldott az égen. Csip-csirip, szólt a második kékmadár, miközben üldözte őt a ragyogó napsütésben.

Időnként Nanabozho beárnyékolta a szemét, és felnézett... fel a végtelen kék égre, hogy megnézze a két kismadár játékát. Aztán visszament dolgozni, és sárga középpontokat festett a fehér százszorszépeknek. Fölötte a két madár úgy döntött, hogy kipróbálja, milyen gyorsan tudnak lebukni az alattuk lévő zöld mezőkre. Az első kékmadár lejjebb és lejjebb vitorlázott, majd élesen felfelé kanyarodott, mielőtt a földet érintette volna. Ahogy szárnyalt Nanabozho mellett, jobb szárnya belemerült a piros festékes edénybe. Amikor a második kékmadár a fű felé repült, bal szárnya a narancssárga festékes edényt érintette.

Nanabozho szidta a két madarat, de azok folytatták a játékot: lebuktak a fű felé, ahol ő festegetett, majd visszarepültek az égre. Hamarosan a lábukat és tollaikat is mindenféle színű festék borította. Végül Nanabozho felállt, és feléjük intett karjával, hogy elhessintse a madarakat.

A kékmadarak vonakodva elrepültek Nanabozho és festékes edényei közeléből, és kerestek egy másik játékot. Újra üldözni kezdték egymást, erre-arra vitorláztak az óriási vízesés tetejénél, amely Nanabozho háza mellett állt. Csip-csirip, az első kékmadár átrepült a vízesés ködös permetén. Az első kékmadár hosszú vörös festékcsíkot hagyott hátra az égen. Csip-csirip, a második kékmadár kergette barátját a párán keresztül, narancssárga festékcsíkot hagyva maga után. Aztán a madarak megfordultak, hogy a másik irányba menjenek vissza. Ezúttal az első kékmadár sárga festékcsíkot, a második pedig szép kék-ibolya festékcsíkot hagyott hátra. Ahogy ide-oda szánguldottak, a színek egyre élénkebbek lettek. Amikor Nap testvér rávilágított a színekre, sugárzóan szikráztak át a vízesés páráján.

Alattuk Nanabozho elragadtatva nézett fel, amikor a ragyogó színek rávetültek a rétére. Vörös és narancssárga, sárga és zöld, kék és lila gyönyörű íve csillogott az égen a vízesés fölött. Nanabozho rámosolygott a vicces kis kékmadarakra, és azt mondta: "Szivárványt csináltatok!"

Nanabozho annyira megörült, hogy a szivárványt otthagytá lebegni a vízesése fölött örökké, a színei csillogtak a napsütésben és a párás vízben. Attól a naptól a mai napig valahányszor Nap testvér rávilágít az esőre vagy a párára, gyönyörű szivárvány képződik. A hatalmas szivárvány tükre, amely még mindig ott áll a vízesésnél Nanabozho házábanál.